

Kitab Daniel - Nomer Satus Sewidak Sanga

Mbedhah Benang-Benang Kenabian: Mangertèni Simbolisme “Bèntèng” ing Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-31

Ayat sepuluh, saka pasal sewelas ing Kitab Daniel, ngiket bebarengan pesen internal lan eksternal nganggo tembung “bèntèng.” Gegandhengan sing digawe karo wangsit sewidak lima tauné Yesaya, netepaké yèn “bèntèng” saka wangsit eksternal iku Rusia, lan uga “bèntèng” internal, yaiku bait suci sing diadegaké déning Kristus sajroning sajarah sing padha. Bèntèng eksternal, sing ana ing ayat telung puluh siji lan diidentifikasi minangka “papan suci kakuwatan,” nggambaraké sawijining raja utawa karajan kadonyan. Bèntèng internal, utawa papan suci kakuwatan sing internal, yaiku bait suci sing diadegaké déning Utusan Prajanjian sajroning patang puluh nem taun.

Ing Papan Kang Mahasuci ing padaleman suci iku (bèntèng), Allah lenggah ana ing papan-papan swarga.

Ing kitab Daniel ana loro tembung Ibrani kang padha diterjemahaké dadi “papan suci.” Sing siji yaiku “miqdash,” lan sijiné manèh “qodesh.” “Miqdash” bisa makili papan suci kapir, utawa papan suciné Allah, utawa malah sawijining bénténg. “Qodesh” mung dienggo ing Kitab Suci kanggo makili papan suciné Allah. “Papan suci” (miqdash) kakuwatan (bénténg), ing ayat telung puluh siji saka Daniel bab sewelas, diterjemahaké dadi “papan suci kakuwatan”, lan tembung Ibrani kang diterjemahaké dadi papan suci ing kono yaiku “miqdash” kang makili Kutha Roma, yaiku pralambang kakuwatan Roma ing sajarah Roma kapir lan Roma kapausan. Daniel migunakaké loro tembung Ibrani mau kanthi cara kang temen ngati-ati. Ing ayat-ayat kang dadi pilar utama Adventisme, kita nemu tembung “papan suci”.

Banjur aku krungu ana salah siji suci ngandika, lan suci sijiné matur marang suci tartamtu kang ngandika iku, “Suwéné pira wahyu bab kurban saben dina, lan panerak kang ndadèkaké sepi, nganti pasamuwan suci lan bala pasukan padha katindhès ing sangisoré sikil?” Lan dhèwèké ngandika marang aku, “Nganti rong èwu telung atus dina; banjur pasamuwan suci bakal disucèkaké.” Daniel 8:13, 14.

Tembung Ibrani sing dipunjarwakaken dados “papan suci,” ing kalih ayat punika, yaiku “qodesh,” lan namung dipunginakaken kanggé makili papan suci kagunganipun Allah. Ing ayat sewelas, ingkang nandhani Roma kapir, lan mliginipun candhi Pantheon ing Kutha Roma, kita manggihaken tembung “papan suci”, nanging ing ayat punika tembung Ibrani ingkang dipunginakaken yaiku “miqdash.”

Mangkono uga, dhèwèké ngagungkaké awaké dhéwé nganti marang Pangéranipun bala wadya, lan déning panjenengané kurban saben dina iku dijupuk, sarta papan pasucèné

dipungkebak. Daniel 8:11.

“Tepas kasucèning kakuwatan” ing ayat telung puluh siji saka Daniel sewelas iku tembung Ibrani “miqdash,” lan tembung iku katon gegayutan karo tembung Ibrani sing dijarwakaké dadi “bèntèng” ing ayat pitu lan sepuluh ing pasal sewelas. Ing ayat pitu, ratu saka sisih kidul mlebu terus menyang kutha Roma lan njupuk ratu saka sisih lor dadi tawanan, awit dheweke mlebu ing bèntèngé; nanging ing ayat sepuluh, ratu saka sisih lor mung munggah “menyang” “bèntèng” iku, amarga dheweke mandheg ing tapel watasing karajané lan Mesir. Ing tapel wates Raphia ayat sabanjuré arep ngrembug prakara iku. “Tepas kasucèning kakuwatan” ing ayat telung puluh siji iku “miqdash” saka “bèntèng” mau.

Peperangan ing tapel wates ing Raphia nggambaraken kanthi tipologis peperangan ing tapel wates ing Ukraina. Sajarah kenabian punika dipunmangertosi kanthi pangertosan bilih “sirah” punika karajan utawi ratu, punika bentenging kakiyatanipun, nanging ramalan punika nuwuhaken satunggaling bebener internal lan satunggaling bebener eksternal. “Papan suci kakiyatan” kangge garis eksternal dipunlambangaken déning papan suci “miqdash”, lan papan suci kakiyatan kangge garis internal dipunlambangaken déning papan suci “qodesh”.

Taun 1844 nganti 1863 nggambarake sawijining garis sajarah kenabian kang nduduhaké panyegelan wong satus patang puluh papat ewu. Rong éwu limang atus rong puluh taun panyebaran marang karajan lor rampung ing taun 1798, lan garis rong éwu limang atus rong puluh taun kang padha marang karajan kidul rampung ing taun 1844. Loro garis mau makili kodrat manungsa kang luwih asor lan kodrat manungsa kang luwih luhur. Kodrat kang luwih asor, kang diwakili déning karajan lor, yaiku badan, lan kodrat kang luwih luhur yaiku sirah. Sirah iku ibukutha karajan, lan iku uga ratu. Kanggo ilustrasi iki Kristus milih Yehuda, karajan kidul, kanggo nyelehake asmané, lan kutha ibukuthané yaiku Yerusalem. Yerusalem iku panggonan ananing papan suci kekuwatan kang sejati, lan ing papan suci iku ana ruangan dhampar kanggo Sang Raja, kang iku sirah.

“Pitu mangsa” ing Imamat selikur nem iku satemene bebener pungkasan kang nyegel ing taun 1856, kang dipunmaksudaké kanggo maringi kakuwatan marang sawijining panji supaya ngrampungaké pakaryan. Wiwit taun 1844 nganti 1863, Kristus ngersakaké nyawijèkaké Kadéwanipun kaliyan kamanungsan kanggo kalanggengan, nanging kamanungsan mbalela.

Nalika semana Panjenengane ora saged ngowahi sipat manungsa kang asor, awit prakara iku dumadi nalika rawuhing Panjenengane kang kaping kalih. Ing wekdal punika Panjenengane badhe ngowahi sipat manungsa kang langkung luhur dados manut citra Panjenengane, kanthi nggabungaken sirahing umat manungsa kaliyan sirahing Keallahan. Sirah punika ibukuthaing karajan. Sirah punika ratu, lan nalika Kristus nindakaken owah-owahan nalika Keallahan manunggal kaliyan kamanungsan, Panjenengane nggabungaken sirahing kamanungsan lan Keallahan wonten ing papan suci ing Yerusalem, ing Papan Inggang Mahasuci, papan pinarakipun Kristus sesarengan kaliyan Sang Rama.

Sapa sing menang bakal Dakparingi lenggah bebarengan karo Aku ing dhampar-Ku, kaya dene Aku uga wis menang lan lenggah bebarengan karo Rama-Ku ing dhampar-panjenengané. Sapa sing nduwèni kuping, ayo padha ngrungokna apa kang dingandikakaké déning Roh marang pasamuwan-pasamuwan. Wahyu 3:21, 22.

Kristus njanjèkaké yèn wong-wong (Laodikia) sing menang kaya Panjenengané uga menang (lan dadi wong Filadelfia), bakal didhawuhi lenggah bebarengan karo Panjenengané, ana ing papan-papan swarga.

Kang ditindakaké ana ing Kristus, nalika Panjenengané ngwungokaké Panjenengané saka ing antarané wong mati, lan nduduhaké Panjenengané lenggah ana ing tangan-tengené piyambak ing papan-papan kaswargan, ... lan Panjenengané uga wis ngwungokaké kita bebarengan, lan ndadèkaké kita lungguh bebarengan ana ing papan-papan kaswargan ana ing Kristus Yésus. Efesus 1:20, 2:6.

Manunggaling loro tekené Yézkiel (kamanungsan karo Keallahan) kalaksanan ana ing pasucèné kakuwatané Allah (qodesh), ing wektu sing padha nalika bètèng kakuwatan (miqdash) diidentifikasi minangka kunci sunnat kenabian sing nyambungaké loro-lorone garis batin lan lahir saka ramalan kang Gavril teka kanggo ndadèkaké Dhanièl mangerti ngenani apa sing bakal nempuh umaté Allah sajroning wektu panyegelané wong satus patang puluh papat èwu. Sang Kristus kersa ngrampungaké pakaryan iki ing sajarah Millerit, nanging pakaryan iku kegagalan déning pambrontakan taun 1863, nanging sajarah taun 1844 nganti 1863 isih tetep dadi sawijining garis sing nggambaraké pakaryan kang kasil diupaya iku.

Ayat kaping sepuluh saka Daniel pasal sewelas ngemot kunci kanggo mangertèni pesen internal lan eksternal saka ayat kaping sewelas nganti kaping limalas, kang mlebu ing sajarah kenabian kita ing taun 2014. Ayat kaping sepuluh iku nunjukaké taun 1989, yaiku wektu pungkasan ing gerakan reformasi saka satus patang puluh papat èwu, nanging uga ngemot kunci kang ndadèkaké taun 2014 bisa dingertèni minangka tandha dalan ing sajarah panyegelan.

Ing tanggal 22 Oktober 1844, Utusan Prejanjian maujud kanthi dadakan rawuh ing padaleman suci kang wus Panjenengane degaké. Tenger dalan iku nglambangaké tanggal 11 September 2001 nalika malaékat katelu rawuh maneh, lan kalasangka kapitu wiwit muni maneh. Sawisé iku sajarah taun 1840 nganti 1844 uga kudu kaulang, amarga malaékat kang tumedhak ing tanggal 11 Agustus 1840 iku ora liya satunggaling pribadi tinimbang Gusti Yesus Kristus, lan pakaryané yaiku madhangi bumi kanthi kamulyané.

Taun 1840 nganti 1844 uga makili wektu saka 11 September 2001 nganti undhang-undhang Minggu sing enggal teka, kaya dene taun 1844 nganti 1863 uga makili 11 September 2001 nganti undhang-undhang Minggu sing enggal teka. Sister White nyelarasake sajarah taun 1844 karo sajarah salib, lan salib makili pamisahan saka rong sajarah sing saben-saben suwene telung setengah taun, kang loro-lorone padha salaras siji lan sijiné. Salib netepake manawa sajarah sadurunge, kang diwiwiti ing taun 1840 lan dipungkasi ing taun 1844, lan

sajarah salajengipun nganti taun 1863, iku loro sajarah kang sejajar, kang loro-lorone padha makili wektu pemeteraian.

Garis kapisan wiwit taun 1840 nganti 1844 nggambarake kamenangan para Adventis Filadelfia; garis sijiné maneh wiwit taun 1844 nganti 1863 nggambarake kagagalan para Adventis Laodikia. Kaloro golongan iku padha diwakili ana ing Daniel pasal sepuluh, amarga Daniel, sing makili para prawan wicaksana kang menang sajroning mangsa panyegelan saka satus patang puluh papat ewu, weruh wahyu iku, nanging wong-wong kang ana bebarengan karo dheweke padha mlayu saka ing ngarsané wahyu iku.

Lan ing dina kaping patlikur sasi kapisan, nalika aku ana ing sapinggiring bengawan gedhé, yaiku Hiddekel; banjur aku ngangkat mripatku, lan nyawang, lah ana satunggaling priya ngagem lenan, kang bangkèkané kaiket nganggo emas alus saka Uphaz: Sarirané uga kados permata beryl, lan rainé kados katoné kilat, lan mripaté kados obor geni, lan lengené sarta sikilé warnané kados tembaga kang wis dipoles, lan swaraning pangandikané kados swarané wong akèh. Lan aku, Daniel, piyambak ingkang mirsa wahyu punika: awit para priya kang padha karo aku ora mirsa wahyu iku; nanging gègèr kang gedhé tumiba marang wong-wong mau, nganti padha mlayu ndhelikaké awaké. Daniel 10:4–7.

Ing pasal pitu kitab Daniel, sawisé Daniel nyumurupi wahyu bab kéwan-kéwan galak, Jibril rawuh kanggo nerangaké wahyu mau.

Aku, Dhanièl, nandhang susah ing rohku ana ing sajroning badan iki, lan wahyu-wahyu ing sajroning sirahku gawe aku gumeter. Aku banjur nyedhak marang salah siji saka wong-wong kang padha ngadeg ana ing kono, lan takon marang dhèwèké bab kayektening samubarang iki kabèh. Mangka dhèwèké banjur ngandhani aku, lan maringi aku mangertèni tegesing prakara-prakara mau. Dhanièl 7:15, 16.

Ing Daniel pasal woluh, sawisé Daniel mirsa wahyu bab kéwan-kéwan ing pasucèn, Gabriel rawuh kanggo nerangaké wahyu mau.

Lan kadadéan, nalika aku, iya aku Daniel, wus weruh pamedhar wahyu iku lan ngupaya tegesé, lah ana sawijining wong ngadeg ana ing ngarsaku, rupané kaya manungsa. Lan aku krungu swarané manungsa saka ing antarané pinggiring Ulai, kang nguwuh lan ngandika, “Gabriel, gawénen wong iki supaya mangerténi pamedhar wahyu iki.” Daniel 8:15, 16.

Ing Daniel pasal sanga, sawisé Daniel mangertèni cacahing taun kang ditetepaké déning Yérémia lan kang kaweca ing tulisané Musa minangka paukuman lan uga sumpahing Allah, Jibril rawuh kanggo nerangaké wahyu iku.

Lan nalika aku isih ngandika, lan ndedonga, lan ngakoni dosaku lan dosa umatku Israel, sarta ngaturake panyuwunku ana ing ngarsaning Pangéran Allahku tumrap gunung suciing Allahku; ya, nalika aku isih ngandika sajroning pandonga, malaekat Jibril, kang wus dakdeleng ana ing wahyu ing wiwitan, nalika diparingi mabur kanthi rikat, nrenyuh aku ing wayah kurban sore. Lan panjenengané maringi piwulang marang aku, lan

ngandika karo aku, mangkéné: Hé Daniel, saiki aku wis teka supaya kowé kaparingan kaprigelan lan pangerten. Daniel 9:20–22.

Mulane, adhedhasar telung paseksi, kabeh saka kitab Daniel, nalika Gabriel ngandika marang Daniel ing pasal sepuluh manawa dheweke rawuh supaya ndadèkaké Daniel mangertos apa kang bakal nimpa umaté Allah ing dina-dina wekasan, Gabriel lagi nafsiraké wahyu kausatif feminin “marah” kang dideleng déning Daniel lan saka kang golongan liyané padha mlayu.

Saiki aku teka supaya aku ndadèkaké kowé mangertèni apa kang bakal nempuh bangsamu ing dina-dina wekasan; awit wahyu iku isih tumrap akèh dina. Daniel 10:14.

Sesanti sing dideleng déning Daniel, kang nuwuhaké pamisahan antarané para pracaya, yaiku sesanti ngenani rawuhipun Kristus, sesanti bab rong ewu telung atus taun, nanging iku minangka ungkapan feminin saka sesanti mau. Pangertosan tumrap sesanti bab rawuhipun Kristus kanthi ndadak minangka Utusaning Prajanjian iku kang ngowahi Daniel (lan wong-wong kang diwakili déning Daniel) dadi gambaripun Kristus. Iku kang “kadadosan marang umating Allah ing dina-dina wekasan” dipratélakaké déning sajarahipun kaum Millerit wiwit taun 1840 nganti 1844, lan uga déning kaum Millerit wiwit taun 1844 nganti 1863. Sawijining golongan mlayu saka sesanti mau kanthi pambrontakan, lan golongan sijiné ndhèrèk Kristus kanthi pracaya mlebet ing Papan Mahasuci, supaya padha lenggah bebarengan karo Panjenenganipun ana ing papan-papan kaswargan.

Nanging nalika Gabriel nerangake wahyu ing ngendi umat Allah ing dina-dina wekasan kaowahi dadi gambaré Kristus, dhèwèké ngaturaké sajarah njabaning jagad. Wahyuné Daniel bab Kristus ditafsiraké déning Gabriel minangka sajarah njabaning wektu panyegelan tumrap satus patang puluh papat èwu. Nalika sajarah 11 September 2001, ing tafsiré Gabriel, kawedhar, sajarah kang ditekanaké minangka kang ndhisiki hukum Minggu ing ayat nembelas, mung bisa dingertèni nganggo kunci pangerten kang digambaraké minangka “beteng” ing ayat sepuluh. Ing tanggal 11 September 2001, pangaribawané saben wahyu wiwit kababar kaya rodha ana ing sajroning rodha.

Lan pangandikané Sang Yehuwah tumeka marang aku, mangkéné, He, anaking manungsa, paribasan apa ta iki sing kokduwèni ana ing tanah Israèl, kang muni, Dina-dina iku saya dawa, lan saben wahyu sirna? Mulané kandhanana marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Aku bakal ndadèkaké paribasan iki mandheg, lan wong-wong mau ora bakal nggunakaké manèh dadi paribasan ing Israèl; nanging kandhaa marang wong-wong mau, Dina-dina iku wis cedhak, lan kalakoné saben wahyu. Awit ing satengahing brayat Israèl ora bakal ana manèh wahyu sing sia-sia utawa tenung sing ngresepaké ati. Awit Aku iki Sang Yehuwah: Aku bakal ngandika, lan tembung kang Dakucapaké iku bakal kelakon; ora bakal ditundha manèh: awit ing jamanmu, hé brayat kang mbalela, Aku bakal ngucapaké tembung iku, lan bakal nindakaké, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Manèh pangandikané Sang Yehuwah tumeka marang aku, mangkéné, He, anaking manungsa, lah, wong-wong saka brayat Israèl padha muni, Wahyu kang dideleng déning dhèwèké

iku kanggo dina-dina sing isih suwi tekané, lan dhèwèké medhar wangsit bab mangsa-mangsa kang isih adoh. Mulané kandhanana marang wong-wong mau, Mangkéné pangandikané Pangéran Allah; Ora ana siji waé saka pangandikaningsun kang bakal ditundha manèh, nanging tembung kang wis Dakpangandikakaké bakal kalakon, mangkono pangandikané Pangéran Allah. Yehezkiel 12:21–28.

Saka sakabèhé roda kenabian kang muter ana ing sajroning roda-roda kenabian liyané ing sajarah iku, ana satunggaling roda kang ilham wis maringi kawruh marang para murid nubuatan ing jaman wekasan yèn iku sawijining roda kang lumantar iku patuwuhan langgenging nasib langgengé bakal diputusaké. Pepacak demi pepacak, roda iku uga mesthi dadi wahyu kang dideleng déning Daniel kang ngowahi panjenengané dadi gambaré Kristus, awit iku wahyu kang nandhani apa kang bakal tumiba marang umaté Gusti Allah ing jaman wekasan.

“Gusti wis nedahaké marang aku kanthi cetha yèn reca kéwan iku bakal kawangun sadurungé mangsa sih-rahmat katutup; awit iku bakal dadi ujian gedhé tumrap umat Allah, kang lumantar iku nasib langgengé bakal diputusaké. Panjenengané nduwèni pandhangan sing semrawut kebak ora ajeg, nganti mung sathithik wong waé sing bakal kesasaraké.

“Ing Wahyu 13 prakara iki kaandharaké kanthi cetha; [Wahyu 13:11–17, dipunpetik].”

“Iki minangka ujian sing kudu dialami déning umat Allah sadurungé padha disegel. Kabèh wong sing mbuktekaké kasetyané marang Allah kanthi netepi angger-anggeré, lan nampik nampa sabat palsu, bakal ngadeg ana ing sangisoré panji-panji Sang Yéhuwah Allah, lan bakal nampani segel saka Allah kang gesang. Wong-wong sing nyerahaké bebener kang asalé saka swarga lan nampa sabat Minggu, bakal nampani tandha saka kéwan buas.” Manuscript Releases, volume 15, 15.

Pacoban kang diidentifikasi minangka pacoban gambar kewan iku dumadi kaping pindho. Iku yaiku pacoban kang nuntut supaya siswaing ramalan mangerteni pangrembakaning gambar kewan, yaiku panyawijining pasamuwan lan nagara ing Amerika Serikat sadurunge hukum Minggu. Uga iku pacoban kang ngasilake salah siji: gambar kewan utawa gambar Kristus ana ing sajroning wong-wong kang diwakili déning Daniel utawa wong-wong kang mlayu. Pamisan kasebut dhedhasar apa para prawan iku “ndeleng wahyu gedhé iki,” kaya kang ditindakake déning Daniel, utawa apa dheweke padha mlayu saka wahyu kasebut. Kunci kanggo ndeleng wahyu gedhé iku diwakili déning tembung “benteng.”

Kita badhé nglajengaken panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Malaékat kang kuwasa sing maringi pitutur marang Yokanan iku ora liya pribadi saluhuring drajat kajaba Yésus Kristus. Nalika Panjenengané mapanaké sikil tengené ana ing sagara, lan sikil kiwa-Né ana ing dharatan, iku nuduhaké pérangan kang lagi ditindakaké déning Panjenengané ing adegan-adegan pungkasan saka pasulayan gedhé karo Sétan. Kalungguhan iki nandhakaké kakuwasan lan wewenang-Né kang paling dhuwur atas sakèhé bumi. Pasulayan iku saya ngrembaka saya kuwat lan saya mantep

saka jaman menyang jaman, lan bakal terus mangkono nganti tekan adegan-adegan pungkasan nalika pakaryan sing maha-cakra saka kakuwasan pepeteng nggayuh pucaké. Sétan, manunggal karo para wong ala, bakal ngapusi jagad kabèh lan gréja-gréja kang ora nampani katresnan marang kayektèn. Nanging malaékat kang kuwasa iku nuntut kawigatosan. Panjenengané nguwuh kanthi swara sora. Panjenengané arep nedahaké kakuwasan lan wewenang swarané marang wong-wong kang wis manunggal karo Sétan kanggo nglawan kayektèn.”

“Sawisé gludhug pitu mau ngucapaké swarané, dhawuh banjur tumeka marang Yokanan kaya marang Daniel gegayutan karo kitab cilik iku: ‘Segela samubarang kang wis diucapaké déning gludhug pitu mau.’ Iki ana gandhèngané karo prakara-prakara kang bakal kelakon ing tembé lan bakal kawedhar manut urutané. Daniel bakal ngadeg ing pandumané ing wekasaning dina-dina. Yokanan weruh kitab cilik iku ora kasegel. Mulané, ramalan-ramalané Daniel manggoni papané kang satemené ing piwulang malaékat kapisan, kapindho, lan katelu kang kudu diwènèhaké marang jagad. Kabukaké segel kitab cilik iku minangka piwulang kang ana gandhèngané karo wektu.”

Kitab Daniel lan Wahyu iku satunggal. Sing siji iku sawijining ramalan, sing sijiné sawijining pambabar; sing siji kitab kang kasegel, sing sijiné kitab kang kabukak. Yokanan krungu wewadi-wewadi kang diucapaké déning gludhug-gludhug iku, nanging dhèwèké diprentah supaya ora nulis wewadi-wewadi mau.

“Pepadhang mirunggan sing kaparingaké marang Yohanes lan kaandharaké lumantar pitung gludhug iku minangka sawijining gambaran ngenani prastawa-prastawa sing bakal kalakon ing sangisoré pawartos malaékat kapisan lan kapindho.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.